

Hồi thứ tám mươi tư MƯỜI SÁU NĂM SAU

Hoàng Dung tì tay Tiểu Long Nữ ngồi xuống và nói:

- Long gia muội muội ! Tiểu nữ ăn nói thật hồ đồ, lỗ mãng, đã làm đắc tội với Qua nhi và người, làm cho ta muôn phần khó nghĩ.

Tiểu Long Nữ cười nhẹ bảo:

- Chẳng có gì đáng đâu !

Tuy nói vậy nhưng lòng nàng suy nghĩ:

- Độc tâm của Quách Phù làm cho ta không thuốc gì chữa trị mà bà ta lại bảo là làm cho bà ta muôn phần khó nghĩ là dụng ý sao ?

Hoàng Dung thấy nàng thần sắc kém tươi, lòng băn khoăn. Bà có biết đâu Quách Phù đã xạ Tiểu Long Nữ một mũi Băng phách ngân châm gần tử mạng. Mũi Ngân châm này tuy độc nhưng không phải vô phương trị liệu.

Trong mấy năm vừa qua Võ Tam Thông, Dương Qua cũng bị những mũi châm này nhưng về sau trị cũng dứt. Còn Tiểu Long Nữ vì vận huyết khí nghịch lưu trong cơ thể nên trạng thái chẳng giống hai người. Và lại Tiểu Long Nữ đã gia nhập phái Cổ Mộ mà chưa ai rõ được nguyên nhân.

Hoàng Dung còn thắc mắc nên hỏi:

- Ta còn thắc mắc một việc, tại sao muội muội đã đoạt được Tuyệt tình đơn mang về mà Qua nhi không chịu dùng để giải độc, lại ném xuống vực sâu muôn trượng là duyên cớ sao ?

Tiểu Long Nữ thở nhẹ nghĩ rằng:

- Bà đâu có biết tôi đã trúng Ngân châm, tính mạng nguy hiểm trong sáng chiều ! Sở dĩ Dương Qua không dùng thuốc giải độc là vì chàng không muốn sống một mình, chàng là người chung thủy, bà có biết không ?

Nghĩ như vậy nhưng Tiểu Long Nữ lại nói khác:

- Chàng có nhiều ý nghĩ cổ quái, tôi cũng không hiểu được.

Hoàng Dung lại nói:

- Dương Qua là một người có nhiều tình cảm sâu đậm, hẳn nghĩ đến Công Tôn cô nương đã xả thân đoạt thuốc mà lòng bất nhẫn, chẳng chịu dùng thuốc này để báo đáp vị hồng nhan tri kỷ ! Muội muội ! Những hành

động này của Qua nhi đáng cho mọi người kính trọng đấy chứ ! Nhưng người chết có sống lại được đâu ! Qua nhi làm như vậy thực có lòng cố chấp và chẳng phụ lòng Công Tôn cô nương lắm sao ?

Tiểu Long Nữ gật đầu đồng ý.

Hoàng Dung lại nói:

- Mọii mọii đã cùng Công Tôn Chỉ giao đấu tại Đoạn trường nhai, sự tử sanh chỉ sơ hở qua kẽ tóc đường tơ, nguy hiểm vô cùng ! Dương Qua lâu nay chỉ nghe lời mọii mọii, vậy hãy dùng lời khuyên nhủ xem sao?

Tiểu Long Nữ điềm nhiên nói:

- Cho dù Dương Qua có nghe lời của tiểu mọii thì trên đời này còn tìm đâu ra Tuyệt tình đơn ?

Hoàng Dung nói:

- Tuy Tuyệt tình đơn rất hiếm nhưng cơ thể bị trúng độc Tình hoa chưa hẳn là bất trị. Cũng có thể tìm cách giải được.

Tiểu Long Nữ nửa mừng nửa sợ vội đứng dậy nói:

- Người người đều bảo Quách phu nhân túc trí đa mưu là đúng lắm ! Quách phu nhân ! vậy thuốc giải độc như thế nào ?

Hoàng Dung kéo Tiểu Long Nữ ngồi xuống và nói:

- Người ngồi xuống đây.

Nói xong bà xòe bàn tay ra có một cọng cỏ màu tím, đưa lên nói:

- Đây là Đoạn trường thảo ! Trong lúc lâm chung bàn tay của Thiên trúc thân tăng còn nắm chặt nó.

Người cũng đã nghe Châu Tử Liễu đại ca nói:

- Thiên Trúc thân tăng ra ngoài tìm được thảo để giải độc Tình hoa độ nhiên trúng Ngân trâm mà thác.

Châu đại ca thấy gương mặt thân tăng lúc lâm chung vẫn vui tươi, chứng tỏ rằng ông đã tìm ra phương thuốc giải độc Tình hoa. Thầy của ta là Hồng Thất Công đã dạy bảo rằng;

- Phàm con rắn độc ở nơi đâu, trong vòng bảy bước xung quanh hang của nó chắc chắn có thuốc giải nọc độc.

Các loại độc vật ở trên đời đều thế cả. Muốn tìm ra cái nguyên ủy diệt độc hãy suy theo cái lý sanh khắc mà chế hóa. Như cỏ Đoạn trường mọc dưới cây Tình hoa. Ta nghe nói cỏ này có chất kịch độc, ta cũng đã đo lường nếu lấy độc công độc thì chính chất độc của cỏ Đoạn trường là khắc tinh của độc Tình hoa.

Bà nói ra bao nhiêu Tiểu Long Nữ gật đầu bấy nhiêu.

Hoàng Dung lại nói tiếp:

- Nếu lấy Đoạn trường thảo để thí nghiệm thực là một chuyện liều lĩnh nguy hại. Chất độc Tình hoa mà không bị nó trừ khử thì không biết tìm đâu ra giải dược mà còn có thể bị chết vì loại cỏ này. Ta nghĩ lấy lấy việc cầu sanh mà thử xem ! Theo ý ta trong mười phần có thể thắng đến chín.

Tiểu Long Nữ đã rõ Hoàng Dung nhiều trí hóa, nhưng theo lời bà thì chỉ chắc phần nào thôi, sao không thử thí nghiệm. Huống hồ bây giờ ngoài giải pháp này không có cách nào làm hơn được.

Tiểu Long Nữ lại nhìn về phía Lý Mạc Thu nghĩ rằng:

- Nàng bị chất độc công phạt mà chết như vậy, sao ta không thừa cơ hội này mà thí nghiệm, nếu trong muôn một mà Đoạn trường thảo chế ngự được Tình hoa thì Dương Qua sẽ thoát chết nhờ đoạn trường thảo.

Nàng cúi xuống nghĩ ngợi ! Tâm ý đã nhất quyết rồi nên nói:

- Tốt lắm ! Quách phu nhân, tôi sẽ khuyên bảo chàng ăn thử Đoạn trường thảo.

Hoàng Dung lại cho tay vào túi lấy ra một bó cỏ Đoạn trường thảo trao tận tay Tiểu Long Nữ rồi nói:

- Ta đi dọc đường nhỏ nó, cũng khá nhiều có thể dùng đủ. Người hãy lấy một ít cho Dương Qua dùng và bảo hắn phải vận khí bảo vệ ngũ tạng, xem có công hiệu ra sao đã, rồi mới dùng thêm để giải độc.

Tiểu Long Nữ đưa tay tiếp lấy cho vào túi, đoạn hướng vào Hoàng Dung bái tạ, nói:

- Cuộc đời của chàng gặp toàn cô đơn, khổ sở, việc làm chẳng kể số gì cả. Quách phu nhân ! Tiểu muội kính mời phu nhân xem xét cho chàng xem sao ?

Hoàng Dung đứng dậy nói:

- Long muội muội ! Theo ta nghĩ muội muội xem xét có lẽ hơn ta gấp bội. Hãy đợi giải vây thành Tương Dương rồi chúng ta cùng đến đảo Đào hoa bàn luận.

Hoàng Dung tuy thông minh cơ trí nhưng bà không rõ tánh mạng của Tiểu Long Nữ chẳng còn dãi cho nên lời nói của bà chỉ chiếu cố cho Dương Qua mà thôi.

Hoàng Dung quay đầu lại thấy Dương Qua đứng ngay gành đá đối diện, tuy chàng chẳng nghe rõ lời nói của hai người nhưng đôi mắt nhìn chòng chọc vào Tiểu Long Nữ.

Bấy giờ mọi người, kẻ ở trong hang đá, người ngồi dưới bóng cây kết cỏ gộp lá lại làm chỗ nghỉ đỡ đêm nay.

Dương Qua thấy Hoàng Dung nói xong câu chuyện liền đi đến chỗ hai người, đứng bên Tiểu Long Nữ.

Tiểu Long Nữ thấy vậy mỉm cười:

- Hôm nay tôi gặp nhiều bi thảm, Qua huynh hãy đi với tôi lại đằng này !

Dương Qua đáp;

- Tốt lắm ! Tôi cũng nghĩ như vậy.

Hai người nắm tay nhau đi theo triền núi, chẳng bao lâu hai người thấy có một trai một gái đang thì thầm với nhau. Cả hai ngồi trên phiến đá nhìn kỹ thì ra Võ Đôn Nhu và Gia Luật Yên đang tỏ tâm tình.

Dương Qua cười khúc khích và ra dấu bảo Tiểu Long Nữ ra tăng cước bộ chạy mau qua khỏi chỗ hai người.

Hốt nhiên có tiếng cười vui vẻ từ bụi cây phía trước mặt. Hoàng Nhan Bình bước ra rồi phía sau lưng có tiếng nói cười đưa đến:

- Người chạy ta đuổi theo đấy !

Hoàng Nhan Bình quay lại nhìn thấy Dương Qua và Tiểu Long Nữ đi đến, nàng nói to:

- Dương đại ca ! Long đại tẩu !

Rồi quay mình chạy đến đầu khu rừng phía tả. Võ Tu Văn chực chờ đầu đấy, từ bụi cây phóng ra rượt theo nàng và cả hai cùng nắm tay nhau chạy vào rừng cây.

Dương Qua cất tiếng ngâm nga:

- Hỏi người dưới thế, Tình là vật chi ?

Và nói tiếp:

- Lúc trước đã nhiều lần anh em họ Võ vì cô Quách Phù mà sống chết. Chỉ trong nháy mắt mà thôi hai người chạy theo tình ái khác. Có người cả một đời sống chung tình ! Có người lại đối với kẻ chân tình bằng giả y ! Ha ha ! Hỏi người dưới thế Tình là vật chi ? Câu hỏi này cũng hợp lý lắm.

Tiểu Long Nữ cúi đầu ngẫm nghĩ mà chẳng nói gì cả.

Hai người chạy thoăn thoắt xuống chân núi, ngược mắt nhìn lên chỉ thấy ánh chiều tà, mặt trời gần khuất núi, các đám mây lơ lửng nửa tím nửa hồng, nơi núi xông lên một làn khói mỏng tới trời xanh. Thật là một phong cảnh hữu tình, diễm lệ, không biết lấy lời nào tả xiết.

Hai người tưởng đến cuộc đời của mỗi người ở thế gian như ánh mây, bọt nước, chẳng nhiều ngày giờ cho lắm, thấy cảnh đẹp họ mãi say mê.

Tiểu Long Nữ nhìn một hồi lại cất tiếng nói:

- Qua huynh ! Chàng nói người chết rồi có về cõi âm ty hay không ? Chắc có Diêm vương chẳng ?

Dương Qua nói:

- Nếu muốn có cõi này ! Cõi âm có núi đao, non kiếm, chảo dầu và muôn thứ khổ hình. Ta cũng muốn có cõi này để mà xem âm thế. Câu chuyện còn mơ mơ hồ hồ, khó nhận định, theo ta nghĩ đã chết là không thấy hay gặp nhau nữa !

Tiểu Long Nữ đáp:

- Vậy à ! Nếu mà có thật cõi đời lúc chết thì nghe nói đường xuống suối vàng có một bà quý, thường cho người ta uống chén nước sôi, bao nhiêu câu chuyện trên trần gian đều quên hết. Nếu sau này có chết gặp chén nước sôi thì Tôi sẽ bảo rằng không khát nước. Qua huynh ! Qua huynh ! Ân tình có bao nhiêu đều gửi vĩnh viễn ở chàng.

Tiểu Long Nữ bày cách nói chuyện, tuy lòng đang bi thương đến tột cùng nhưng lời nói vẫn em mềm nhỏ nhẹ.

Dương Qua nhìn thấy vẻ mặt bơ phờ khổ sở của nàng, không cầm lòng được, xoay nhìn chỗ khác để che dấu đôi dòng lệ đang trào ra khóe mắt.

Tiểu Long Nữ than:

- Câu chuyện cõi U minh chỉ là giấc mơ. Nếu ta chẳng chết đó là số chưa tới mà thôi. Qua huynh ơi ! Chàng hãy nhìn đóa hoa đẹp này xem !

Dương Qua nhìn theo ngón tay chàng thấy bên đường có một đóa hoa màu hường, đấy là Hoa nhi. Lại thấy một bông to theo ngọn gió lay động nhẹ nhàng, nếu bảo là Mẫu đơn thì chẳng phải, Thược dược cũng không. Loài Hoa nhi này thật là ít có, mùa đông mà hoa cũng nở sum xuê.

Dương Qua nói;

- Ta vì nàng bỏ cái tên Nhi ấy đi mà gọi là Long Nữ Hoa.

Nói xong chàng ngắt đóa hoa này cài lên mái tóc Tiểu Long Nữ.

Tiểu Long Nữ nói:

- Cám ơn chàng đã tặng quà lạ mà còn đặt cho cái tên mới.

Rồi hai người lại đi. đến chỗ có nền cỏ xanh hai người lại ngồi xuống trò chuyện.

Tiểu Long Nữ nói:

- Chàng còn nhớ lời thề lúc trước chẵng ? Chàng sẽ lạy tôi một lạy và gọi tôi bằng thầy ! Nếu chàng giữ đúng lời hứa thì sẽ có một điều lợi cho chàng.

Dương Qua hỏi:

- Điều gì mà lợi khi giữ đúng lời hứa với nàng chứ ?

Tiểu Long Nữ đáp:

- Chàng đã công khai thề thốt trong đời chỉ nghe mình tôi nói, chàng nên lắng tai nghe mà không được cãi lại mặc dầu hiện tại tôi là vợ của chàng. Chàng muốn sai bảo tôi điều gì thì nói "Có chồng phải theo quyền chồng". Còn tôi với chàng thì nói: "Chẳng tuân mạng thầy"

Dương Qua cười rằng:

- Long nhi nói gì vậy ? Tôi có làm gì khác đâu, mạng thầy không dám cãi đã đành còn lệnh của vợ thì khó nghe quá.

Tiểu Long Nữ nói:

- ý ! Như vậy là chàng quên mất rồi sao ?

Rồi hai người im lặng nhìn cảnh trời chiều. Bốn bề phong cảnh đẹp như hoa. Nhìn cảnh này khách ngoạn du không làm sao cất bước nổi.

Đến khi nghe Võ Tam Thông gọi hai người về dùng cơm thì Dương Qua và Tiểu Long Nữ chỉ nhìn nhau cười, cả hai đều nghĩ rằng:

- Cần gì một bữa cơm mà làm mất đi cảnh thơ mộng.

Nghĩ thế nên hai người ngồi im thưởng thức cảnh đẹp, không màng trả lời tiếng gọi của Võ Tam Thông.

Màn đêm phủ dần xuống hai người, phần vì mệt mỏi suốt ngày, phần thì mình mảy mang thương tích nên chẳng mấy chốc họ ngả lưng nằm xuống và thiếp ngủ tại đây.

Đến nửa đêm Dương Qua nói như mơ:

- Long nhi có lạnh không ?

Chàng cởi áo định choàng qua người Tiểu Long Nữ, còn mình để mình trần mà ngủ. Nhưng Dương Qua bỗng kêu lên kinh ngạc vì khi chàng sờ soạng bên mình thì chỉ quơ nhằm khoảng không.

Tiểu Long Nữ biến mất rồi. Chàng lật đật đứng dậy, nhìn tứ phía chỉ thấy rừng sâu mù mịt, cây cỏ trùng trùng huyền ảo dưới ánh trăng mờ . . . không biết Tiểu Long Nữ ở đâu ?

Dương Qua cấp tốc chạy lên núi vừa đi vừa gọi:

- Long nhi ! Long nhi !

Chàng chạy lên tận đỉnh núi, bốn phía đều vang lên tiếng kêu của chàng mà Tiểu Long Nữ vẫn không lên tiếng đáp lời.

Dương Qua kinh dị nghĩ thầm:

- Nàng đã đi đâu rồi ? Trong núi này đâu có kỳ cầm, ác thú. Nếu có thì cũng không thể làm hại nàng được. Còn nếu cho là kẻ địch lợi dụng đêm hôm bất cóc nàng, thì nàng vẫn ngủ kê bên ta, chẳng lẽ ta ngủ mê không nghe tiếng động gì hay sao ?

Chàng lại cất tiếng kêu réo om sòm làm vang động cả rừng núi.

Nhất Đẳng đại sư, Hoàng Dung, Châu Tử Liễu đều giật mình thức dậy. Mọi người nghe Tiểu Long Nữ đột nhiên mất tích đều lấy làm quái dị, phân nhau tứ tán tìm kiếm cũng chẳng thấy tông tích nàng.

Dương Qua suy nghĩ:

- Chắc chắn là nàng tự động ra đi ! ta tài nào mà biết được. Nhưng có chuyện gì mới được chứ ? hay là đêm hôm qua cùng Quách phu nhân nói chuyện có điều gì quan hệ ? Từ lúc vào Tuyệt Tình cốc đến giờ cũng chưa có sự gì xảy ra . . . âu là ta hỏi Quách phu nhân cho ra lẽ.

Chàng cất tiếng nói to:

- Quách bá mẫu ! bá mẫu đã nói chuyện gì với nàng trong đêm qua ?

Hoàng Dung cũng không ngờ Tiểu Long Nữ đi mất như vậy, thất Dương Qua hỏi mà co vẻ hần học, trên trán phát ra những tia xanh lăm lăm thì hiểu chàng dám liều lĩnh lắm nên từ tốn nói:

- Ta bảo nàng yêu cầu người uống thử Đoạn trường thảo để giải độc Tình hoa.

Dương Qua nói:

- Nàng đã không sống được thì tôi chẳng sống một mình trên thế gian này đâu !

Hoàng Dung an ủi rằng:

- Qua nhi ! người đừng toan tính liều. Long cô nương bây giờ chưa rõ đi đâu, võ công của nàng cũng cao diệu lắm, thì chẳng xảy ra trở ngại nào đâu ! Người nói nàng không sống được là lý do gì vậy ?

Dương Qua đang lúc khổ sở, không kềm chế được lòng mình nên cất tiếng đáp thật to:

- Cũng vì bà giao cho con gái ám khí Băng phách ngân trâm, con của bà đánh vào long nhi gân trí mạng, nàng mới vận Kinh pháp để chữa thương, không ngờ chất độc lại đi ngược vào trong nội tạng đơn điền. Nếu nàng không có căn tiên thì làm sao sống đến bây giờ ?

Hoàng Dung không ngờ câu chuyện lại xảy ra như thế. Bà chỉ nghe con gái nói:

- Lúc ở Cổ Mộ Dương Qua và Tiểu Long Nữ bị trúng thương Bằng phách ngân trâm.

Bà lại tưởng Dương Qua và Tiểu Long Nữ là đồng môn với Lý Mạc Thu ắt có thuốc giải độc, có đau đớn thì chỉ một lúc mà thôi, không ngờ xảy ra hậu họa thế này.

Bây giờ nghe Dương Qua nói như vậy khiến cho bà mặt bạc hóa hồng, vô cùng kinh ngạc.

Bà rúng động cả tâm can nghĩ thầm:

- Cũng vì lẽ này mà Qua nhi không chịu uống Tuyệt tình đơn, cũng vì lo sợ cho tánh mạng của Tiểu Long Nữ mà Qua nhi không chịu sống một mình. Nhưng tại sao Long cô nương lại bỏ đi đâu đây ?

Bà vừa suy nghĩ vừa nhìn vào chỗ Công Tôn Chỉ và Cừ Thiên Xích trật chân rơi xuống hang sâu thẳm, đôi mắt bà chớp chớp mấy cái.

Dương Qua nhìn bà với đôi mắt kính ngạc. Thấy bà nhìn vào hang núi thì không rõ được ý nghĩ ra sao ? Nên cả giận quát:

- Nàng đã biết tánh mạng khó sống thì tại sao bà còn khuyên nàng tự vận mà lo cứu tánh mạng tôi làm chi ? Tôi biết lắm . . . bá đã quá tử tế với tôi, bà đã tốt với tôi . . . tôi chẳng bao giờ quên ơn bà !

Nói được bấy nhiêu lời uất khí dâng lên tận cổ, tâm hàn huyết lạnh, mặt ngược lên trời, chân lảo đảo, chàng ngã gục.

Nhất Đẳng đại sư đặt bàn tay lên lưng chàng vuốt nhẹ một cái làm cho Dương Qua từ từ tỉnh lại.

Hoàng Dung lật đặt bảo:

- Ta chỉ khuyên Long nhi cứu mạng cho người, chứ không xui Long nhi tự vận bao giờ ! Nếu người không tin thì tùy ở người vậy !

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, chẳng hiểu cơ sự ra sao cả.

Trình Anh bỗng nhiên nói:

- Chúngta hãy lột vỏ cây kết thành dây, thả xuống hang sâu xem xét, biết đâu Dương đại tẩu đã trật chân rơi xuống dưới này.

Hoàng Dung gật đầu nói:

- Chúng ta hãy nghĩ xem ! Cứ nên xuống hang mà soát lại xem sao ?

Bấy giờ mọi người đều dùng dao hay kiếm lột vỏ cây bện thành dây. Chẳng mấy chốc họ bện được một sợi dây dài trên trăm trượng. Bọn người trẻ đua nhau giành xuống do thám sơn động.

Dương Qua gắt:

- Để ta đi quan sát !

Mọi người nhìn về phía Hoàng Dung như thâm yêu cầu bà can thiệp.

Hoàng Dung biết lúc này Dương Qua đang thắc mắc, khó mà dùng lời cản trở được, dù có nói cách nào cũng chẳng chịu nghe. Còn nếu để cho chàng xuống hang sâu tìm ra Tiểu Long Nữ trật chân rơi xuống thì không bao giờ chàng trở lên nữa. Bởi suy xét như vậy nên bà làm thinh không tỏ ra ý kiến gì cả.

Bồng Trình Anh nói

- Dương đại ca ! để tôi xuống cho ! đại ca tin tôi bằng đại ca không nào ?

Trừ Tiểu Long Nữ ra Dương Qua chỉ khâm phục Trình Anh, do đó chàng gật đầu vui vẻ, để Trình Anh đeo theo dây xuống thám sơn cốc.

Võ Tam Thông và Gia Luật Tề là hai người đứng thủ đầu giây thả Trình Anh xuống động. Đáy của sơn cốc rất sâu, miệng hang lại ở trên chót núi nên núi cao bao nhiêu thì cái động sâu bấy nhiêu. Khi sợi dây bắt đầu đưa Trình Anh xuống sơn cốc, mọi người bao quanh miệng hang mà chẳng nói nên lời.

Hoàng Dung và Châu Tử Liễu đưa mắt nhìn nhau, tâm tư cùng suy nghĩ:

- Nếu Tiểu Long Nữ trật chân mà chết dưới hang sâu này thì chắc chắn Dương Qua sẽ tự tử tại đây ! Vậy phải canh chừng chàng ta mới được.

Mọi người mắt nhìn xem động tịnh và trông đợi Trình Anh trở lên thông báo tin tức. Càng trông đợi càng nóng lòng, mắt nhìn xuống hang sâu muốn tét tròng mà Trình Anh vẫn chưa lên.

Dương Qua ngó vào Hoàng Dung và Châu Tử Liễu bằng nửa con mắt, suy nghĩ:

- Ta chẳng muốn đi tìm cái chết, nhưng khi ta nhất quyết thì họ đứng gần cách nào ta cũng chết được cả. Vợ đã chết thì chồng còn sống làm chi ?

Bồng thấy Võ Tam Thông đôi tay rung động và sợi dây nhúc nhích buông xuống thêm vài đoạn.

Quách Phù và anh em họ Võ đồng thanh nói:

- Hãy kéo nàng lên chứ !

Nói xong mọi người xúm lại kéo dây phụ Võ Tam Thông và Gia Luật Tề.

Trình Anh chưa ló khỏi hang đã cất tiếng la to:

- Không có ! không có Dương đại tẩu.

Tất cả mọi người đều vui vẻ trở lại, chẳng hen nhau mà ai cũng thở một hơi dài khoan khoái.

Phút chốc Trình Anh đã lên tới mặt đất và nói:

- Dương đại ca ! Tôi xuống được phía dưới, không chỗ nào chẳng tìm kiếm. Nhưng chỉ thấy thi thể của Công Tôn Chỉ và Cừu Thiên Xích tan tành xương thịt, trông rất thê thảm. Ngoài ra không có một vật gì cả.

Châu Tử Liễu trầm ngâm nói:

- Theo tôi, đã đi tìm ba phương bốn hướng mà không gặp nàng thì chắc là Long cô nương đã tự ý rời khỏi sơn cốc.

Lục Vô Song tiếp lời nói:

- Chỉ còn chỗ này chưa lục soát, ấy là chỗ nàng lấy Tuyết tình đơn mang về.

Dương Qua nghe nàng nói xong tâm thần xúc động, đứng dậy đi ngay lại Đoạn trường nhai kêu to:

- Long nhi ! Long nhi !

Trước Đoạn trường nhai chỉ thấy sơn cốc mờ mờ mản sương mỏng tỏa khắp không gian. Tuyết trắng đóng đầy, không một tiếng chim kêu, không một bóng người xuất hiện.

Dương Qua cúi đầu suy nghĩ:

- Long nhi là một người có tâm địa ngay thẳng và rõ ràng. Nàng có tâm sự gì ? Tại sao không nói với ta cho rõ ? Kỳ lạ thật !

Chàng tưởng lại trước khi đi ngủ trong khoảng thời gian này có nói câu nào đáng chú ý không ? Nàng chỉ nói đến việc "lời hứa của ta chưa thực hiện đúng là ta phải vĩnh viễn nghe lời nàng nói", mà tự thừa nào ta đâu có làm điều gì trái ý nàng đâu ? Tại sao nàng lại nói thế ? Ta đã làm gì khác với lời phó thác của Long nhi ?

Suy nghĩ xong chàng quay đầu lại và nói:

- Long nhi ! Long nhi ! Nàng đã đi đâu rồi ? Nàng đã đi đâu, hãy cho ta theo với ! Long nhi !

Mắt chàng nhìn qua bên gành đá đối diện Đoạn trường nhai và thấy mơ hồ có một bóng người ẩn hiện, áo trắng, tóc dài, mặt tựa đóa hoa hường, tà áo phất phơ trong gió, mái tóc bông bành, đôi tay cầm song kiếm giao đấu với Công Tôn Chỉ.

ấy là chàng quá mơ tưởng Tiểu Long Nữ nên tưởng tượng ra mà thôi. Đột nhiên chàng hét to lên một tiếng:

- Long nhi !

Rồi định thân nhìn kỹ thì không có Tiểu Long Nữ đứng đó, chỉ thấy tuyết đóng thành băng nương theo làn gió bay xuống hàng hà sa số, lớp lớp rớt xuống mặt, lớp lớp rớt xung quanh.

Dương Qua lấy làm kỳ dị nhủ thầm:

- Hôm qua Long nhi và Công Tôn Chỉ giao đấu ở đây, tại sao bây giờ ta thấy lại cảnh này ? ô kìa, có đóa hoa hường rơi dưới đất. Nơi đây toàn đá xanh, cỏ không mọc được sao lại có hoa ? Chẳng lẽ gió thổi bay đến hay sao ?

Chàng liền hít vào một hơi và nhắm gành đá chạy lên. Khi chạy đến gần nhìn rõ chàng rúng động cả tâm can.

Hoa này là Long nhi hoa, hôm qua chàng đã cài lên mái tóc của nàng và nàng đã vui lòng cười hàm tiếu. Chàng đã cải tên Hoa nhi đặt lại là hoa Long nữ. Hoa này chính tay chàng cài lên mái tóc nàng, tại sao lại rớt nơi đây ?

Chàng liền bước lên ít bước nữa, cúi xuống nhặt đóa hoa thì thấy đóa hoa được đặt trên miếng giấy rất cẩn thận. Chàng lượm lên xem thì thấy một cọng cỏ Đoạn trường để chung với đóa hoa hường.

Dương Qua lúc bấy giờ đã trở lại bình thường, sự hỗn loạn trong tâm não giảm dần. Chàng gói cẩn thận đóa hoa và cọng cỏ cho vào túi rồi cất bước đi dò xét xem Tiểu Long Nữ còn để lại vết tích gì không ? Nhưng tuyệt nhiên không thấy gì cả.

Bỗng nghe Lục Vô Song nói:

- Dương đại ca ! đại ca đang làm gì thế ?

Dương Qua quay đầu lại, chưa kịp nhìn thấy Lục Vô Song đã thấy phiến đá ngay sau lưng có dòng chữ khắc bằng đầu lưỡi kiếm :

- Mười sáu năm sau chúng ta sẽ gặp mặt tại đây. Vợ chồng nghĩa nặng xin đừng lỗi hẹn với nhau.

Phía sau có dòng chữ nhỏ đề rằng:

- Tiểu Long Nữ gửi lại phu quân Dương lang muôn ngàn trân trọng, rất mong đoàn tụ.

Dương Qua ngậy người ra đọc mãi hàng chữ, chàng cũng không hiểu Tiểu Long Nữ ra đi với dụng ý gì ?

Chàng lẩm bẩm:

- Nàng ước hẹn với ta mười sáu năm sau sẽ hội ngộ tại đây, không rõ nàng có đến được chăng ? Trong mình nàng bị phải độc trầm rất nặng lấy gì

chữa trị ? Trong mười hôm nửa tháng chưa chắc đến đây được huống gì hẹn mười sáu năm sau ? Nàng cũng hiểu và thấy ta từ bỏ Tuyết tình đơn, đến như bản thân ta chưa chắc đã sống thì mười sáu năm sau là cái kỳ hạn hết đợi hết chờ.

Dương Qua càng nghĩ ngợi càng làm cho tâm thần bán loạn, cô thể run rẩy muốn ngã.

Mọi người đứng bên gành đá đối diện thất chàng như điên như dại, đều lo sợ cho chàng lỡ trật chân mà rơi xuống vực sâu. Nếu chạy qua dùng lời khuyên nhủ thì trên gành đá chỉ chứa được một người, thoáng như Dương Qua nổi khùng thì ắt bị chàng đẩy rơi xuống vực thẳm nghìn trùng.

Hoàng Dung nhíu mày chắc lưỡi bước tới nói với Trình Anh :

- Sư tử muội ! Qua nhi chỉ nghe lời sư muội phải chăng ?

Trình Anh gật đầu đáp:

- Để tôi qua bên ấy xem sao ?

Trình Anh phi thân qua khỏi gành đá và nhắm hướng Dương Qua chạy đến.

Dương Qua đang suy nghĩ thì nghe có tiếng chân người đi đến liền hét to:

- Không ai được đến đây cả !

Chàng quay phắt người lại. Đôi mắt lộ hung quang.

Trình Anh nó nhỏ nhẹ:

- Dương đại ca ! tiểu muội đây mà ! muội chỉ muốn giúp đại ca tìm đại tẩu, nào phải có ý gì khác. Tại sao đại ca lại như vậy.

Dương Qua nhìn rõ lại là Trình Anh nên đôi mắt dần dần nhu hòa lại. Chàng cúi đầu rầu rĩ.

Trình Anh bước thêm vài bước nữa thấy đóa hoa hường mà Dương Qua cầm trên tay liền hỏi:

- Một đóa hoa hường, có phải của đại tẩu để lại chăng ?

Dương Qua đáp:

- Chính thế ! Ta làm gì trong mười sáu năm ? mười sáu năm là cái gì ?

Trình Anh nghe nói như vậy liền bước thêm vài bước, thấy rõ nét chữ khác trên vách, trong lòng nghi hoặc, không giả được liền nói:

- Quách phu nhân là người túc trí đa mưu, xét việc như thần, ta hãy mời bà ấy lên xem. May ra sẽ giải đáp giùm chúng ta.

Dương Qua nói:

- Không nên ! gành đá trơn trượt, muội đã qua đây nên cẩn thận.

Nói xong câu này Dương Qua và Trình Anh về gành đá bên kia để hỏi Hoàng Dung về hai câu của Tiểu Long Nữ.

Hoàng Dung nghe Dương Qua kể lại, trâm ngân nghĩ ngợi rất lâu. Bỗng nhiên đôi mắt sáng rỡ, giơ hai tay lên trời rồi nói:

- Qua nhi ! Qua nhi ! Đại hỉ ! đại hỉ !

Dương Qua nửa mừng nửa sợ:

- Quách bá mẫu ! Xin bá mẫu cho biết tin mừng gì thế ?

Hoàng Dung nói:

- Lẽ cố nhiên ! Long nhi muội muội đã gặp được Nam hải thần ni, muội muội có kỳ duyên nên được thâu nhận.

Dương Qua sắc mặt nhợt nhạt nói:

- Nam Hải thần ni ? là ai vậy ?

Hoàng Dung nói;

- Nam hải thần ni là một người xuất gia đầu Phật, được lên đến hàng đại thánh, phật pháp cao thâm, võ nghệ nhiệm mầu không thể lường được, ngang hàng với Nhất đấng đại sư. Lúc bà còn đặt chân lên miền Trung thổ, tất cả những tay kiệt liệt võ lâm ai ai cũng nghe danh lão ni cả. Bà thường sử dụng chưởng pháp Thừa Mông cao diệu vô cùng. Y hỉ ! đấy là 16, 32, 48 năm về trước, chẳng lầm.

Dương Qua chưa hiểu hỏi lại:

- Bốn mươi tám năm ?

Hoàng Dung đáp:

- Đúng đấy ! Vị nam hải thần ni tuổi cao gần trăm năm.

Ta có nghe cha ta bảo rằng:

- Mỗi lần lão ni vào Trung thổ, cách khoảng mười sáu năm một lần. Thần ni vào Trung thổ cả hai đạo hắc bạch đều khiếp sợ. Người nào gặp được lão ni ắt là hữu phước, hữu hạnh lắm.

Vì thần ni là một bậc từ bi chí thiện, chắc lúc lão ni đi ngang qua đây gặp Long cô nương đẹp đẽ như tiên, làm cho Thần ni để ý thâu nhận làm đệ tử và mang luôn về đảo Nam hải.

Dương Qua hỏi tiếp:

- Mười sáu năm đến một lần ? mười sáu năm ! Nhất đấng đại sư, ngài có cho sự này là thực chăng ?

Nhất đấng đại sư chỉ "ừm" một tiếng rồi thôi.

Hoàng Dung nói tiếp:

- Vị thần ni này Phật pháp rất cao thâm nhưng tánh tình hơi cổ quái. Đại sư có gặp Nam hải thần ni lần nào chưa ?

Nhất đấng đại sư lắc đầu nói;

- Lão rất vô duyên nên chưa có cơ hội gặp mặt Thần ni lần nào !

Hoàng Dung nói:

- Qua nhi thiếu hiệp ! còn một điểm chưa thông tình lý cũng vì lứa tuổi đôi mươi, mà vợ chồng đang độ niên thiếu, phu thê như hoa mùa xuân thế mà phải chịu cuộc phân ly dài đằng đẵng chẳng ai nhẫn nại cho được. Tuy vậy cũng là một điều may mắn cho Long cô nương, khổ sở trong mười sáu năm học thuật võ nghệ đắc thành, chính trượng phu của nàng chưa chắc đã chế phục được.

Nói xong bà cất tiếng cười khoan khoái.

Dương Qua nói:

- Không hẳn thế ! Quách bá mẫu, tôi sợ nàng chẳng đi đến đâu mà thôi.

Hoàng Dung suy luận:

- Tiểu Long Nữ đã trúng phải Băng phách ngân trâm của Quách Phù do đó nàng vận Kinh mạch để trị thương bị chất độc đẩy ngược dồn tất cả vào tạng phủ và huyết đơn điền làm tánh mạng mong manh, khó thoát chết. Tuy may mắn hội ngộ với Nam hải thần ni trong vòng mười sáu năm, chắc Thần ni sẽ chữa trị cho nàng. Nhưng tôi muốn nói rằng nếu lấy y dược mà chữa trị thì chẳng bao giờ trừ khử nổi chất độc thâm căn này.

Hoàng Dung đã nghe Tiểu Long Nữ nói qua nên bà nói:

- Phù nhi đã lỡ mãng làm cho Long nhi bị thương, ta vừa nghe Long muội muội nói đem qua mới hiểu. Qua nhi ! Người hãy suy xét lại thì rõ tình lý này. Long muội bị chất độc xâm nhập vào tạng phủ, Thần ni ắt có tiên đơn, diệu dược, trong một sáng một chiều chất độc sẽ trừ căn và hết tuyệt. Chỉ mong Thần ni sớm bố trí ân lành chữa trị cho Long cô nương sớm bình phục và sẽ cho vợ chồng người tương ngộ nay mai.

Dương Qua từ lúc nghe bốn chữ Nam hải thần ni, muốn chẳng tin nhưng trên tay còn đóa hoa hường, hàng chữ còn rành rành trên vách đá, đây là sự thật hiển nhiên. Nếu Tiểu Long Nữ thực tình đến với Thần ni thì cái hẹn mười sáu năm sau ắt chẳng nhầm.

Chàng cúi đầu nghĩ ngợi và hỏi;

- Quách bá mẫu ! bá mẫu có chắc Nam hải thân ni thâu nhận nàng chẳng ? Nàng lại viết vào vách đá những lời nói chân tình, vậy có đáng tin không ?

Hoàng Dung nói:

- Ta cũng suy theo bốn chữ mười sáu năm mà độ ra. Ta biết rằng cách mười sáu năm Thân ni vào Trung thổ một lần, trừ bà ra không có người nào có hành động kỳ dị như vậy. Nhất đặng đại sư ! Sư bá có nghĩ đến người nào khác chẳng ?

Nhất đặng đại sư nói;

- Không có.

Hoàng Dung nói:

- Vị thân ni này rất khác lạ với mọi người. Chắc bà đã giúp Long muội vạch đá đề thơ để lại. Không hiểu Đoạn trường thảo có trị nổi chất độc chẳng ? Nếu như mười sáu năm sau Long cô nương trở về mà chẳng gặp được người, ta chỉ e sợ nàng không muốn sống nữa.

Dương Qua cặp mắt đăm lẹ, mơ màng, tưởng như hình bóng của Tiểu Long Nữ phảng phất đâu đây. Mười sáu năm sau đi tìm làm cho chàng vô cùng thất vọng vì không biết chính mình có còn sống đến ngày ấy không ?

Một luồng gió lạnh thổi tới, trong đầu Dương Qua như có một trận bão lòng . . .

Bồng chàng hỏi:

- Quách bá mẫu ! Tôi sẽ đến Nam hải tìm nàng, không rõ Thân ni cư trú tại nơi đâu ?

Hoàng Dung nói:

- Qua nhi ! Người đừng nên suy tính như vậy. Nam hải Thân ni ở ngoài đảo Đại tử, không cho vết chân người ngoài bước vào. Nếu có một người đàn ông nào bén mảng gần đảo là tự rước lấy cái chết vào mình. Cha của ta may mắn được Thần y chú ý và theo người đến tận Đại tử đảo bái kiến. Long muội được Thần y thâu nhận tất có ngày tương kiến với người. Mười sáu năm như khảy móng tay, người gấp rút làm chi trong lúc nhất thời ?

Dương Qua trừng mắt nhìn Hoàng Dung nói:

- Quách bá mẫu ! bá mẫu có nói thực không ?

Hoàng Dung nói:

- Người hãy đến vách đá nhìn xem, nếu không phải nét chữ của Long cô nương thì những lời ta nói ắt không đúng sự thật.

Dương Qua nói:

- Nét chữ này đúng là nàng viết, chữ Dương kế bên là những dòng chữ khác, chắc chắn không thể giả mạo được.

Hoàng Dung nói:

- Như vậy là đúng rồi, ta cũng không cần nói thêm gì nữa. Ta chỉ biết việc này xảy ra hết sức khéo léo, nếu người còn nghi là Châu đại ca lén bố trí các việc cho người vui lòng thì người hãy hỏi Châu đại ca xem sao ?

Dương Qua suy nghĩ giây lát đoạn nói:

- Tôi rất vừa ý ! bá mẫu, tôi sẽ uống Đoạn trường thảo thí nghiệm thử. Nếu vô hiệu và tôi chết đi rồi thì Quách bá mẫu làm ơn đến gặp nàng vào cái hẹn mười sáu năm sau để nói cho nàng rõ.

Chàng quay đầu qua Châu Tử Liễu nói:

- Châu đại thúc ! Không biết dùng Đoạn trường thảo bằng cách nào ?

Châu Tử Liễu chỉ biết Đoạn trường thảo là một loại cỏ kịch độc. Nếu lấy độc công độc thì điều này vô cùng nguy hiểm vì ông chưa được nghe thấy lần nào. Nên hướng vào Nhất Đẳng đại sư nói:

- Sư phụ ! việc này xin ý kiến lão gia.

Nhất Đẳng đại sư dùng môn thực chỉ điểm các huyệt Thông lý, Thần môn Sa xung, bốn ngón tay của đại sư đi lần qua bốn huyệt đạo, với một sanh khí dựng sọc, lấy theo pho “ Thủ thiếu Dương tâm kinh”

Dương qua nghe một luồng hơi ấm chạy theo tay đại sư, phút chốc các huyệt đạo đã mất hết trọc khí. Những điều phiền muộn cũng tiêu tan, tinh thần chàng phấn khởi trở lại.

Nhất Đẳng đại sư nói:

- Chất độc tình hoa đã thâm sâu vào tâm lý, cơ thể chỉ có Đoạn trường thảo mới giải được độc của nó. Ta đã khai thông bốn huyệt đạo, giúp cho tâm phách của người có sức mạnh để công độc. Người hãy thử dùng đoạn trường thảo xem sao?

Dương qua vòng tay bái tạ .

Nhất Đẳng đại sư than rằng :

- Nếu sư đệ ta còn, thì sẽ lấy theo bá đạo mà chế ra thuốc, còn bây giờ ta nghĩ không biết nên dùng Đoạn trường thảo bằng cách thế nào ?

Võ Tam Thông và Châu Tử Liễu nghe qua lấy làm băn khoăn khó nghĩ

Dương qua nghĩ Thiên Trúc thân tăng đã bị Lý Mạc Thu giết chết, thì chàng nghĩ đến Tiểu Long Nữ vết thương hết người chữa trị nhất định phải

chết. Bây giờ, lại lo đến mười sáu năm sau vì ước hẹn của nàng, thì phải làm sao để giải thoát cho bản thân mình, phải uống, ăn thuốc giải độc .

Suy nghĩ vừa xong, Dương qua bốc một cọng cỏ “ Đoạn trường “ cho vào miệng. Nhai ngấu nghiến. Cái mùi vị cỏ này thực đáng, đáng hơn kỳ nam và huỳnh liên.

Dương qua nhai nuốt vào bụng ! Lúc trước chàng ta không muốn sống một mình, bây giờ lại sợ chết một mình, chỉ sợ cỏ Đoạn trường làm bứt ruột mà chết, thì lỗi hẹn với Tiểu Long Nữ, mười sáu năm sau chẳng đến được Đoạn trường nhai.

Quá sợ chết chàng liền ngồi tọa xuống, xếp bằng tròn, vận chân khí để hộ tâm và điều động các kinh mạch từ tâm phát đến đơn điền.

Chẳng mấy lúc trong bụng chàng sôi lên mãnh liệt và đau nhức như muôn ngàn mũi kim châm chích vào bụng.

Dương Qua kêu lên một tiếng “ ối da ” rồi cố dùng nội lực để kìm chế.

Độ chừng hâm nóng một chén trà thì cơn đau nhức bớt dần, tứ chi bớt mỏi mệt và đan điền cũng dễ chịu trở lại.

Lúc này chàng mới rõ ngón Nhất dương chỉ của Nhất đấng đại sư là tinh thâm trác tuyệt. Chàng cố chịu đựng sự đau nhức trong nhiều giờ, Dương qua nghe rõ nó chạy từ ruột già lên tới bụng trở lại, chàng kêu to một tiếng “á” và mưa ra một búng máu tươi, sắc huyết bầm và loãng, khác với huyết thường.

Trình Anh và Lục Vô Song thấy chàng mưa ra một búng máu cà hai đều kêu “a” một tiếng nhỏ.

Nhất đấng đại sư sắc mặt vô cùng hoan hỉ, nói:

- Sư đệ ! Sư đệ ! Người đã chết rồi mà còn để lại ơn huệ cho người.

Dương Qua lật đật đứng dậy cúi đầu nói:

- Mạng sống của tôi là nhờ Thiên trúc thân tăng, Đại sư và Quách bá mẫu, ba người đã ra công cứu độ.

Lục Vô Song cả mừng nói:

- Chất độc trong mình đại ca đã giải hết rồi sao ?

Dương Qua đáp:

- Chưa hẳn thế, ta chỉ biết loại cỏ này rất hữu hiệu và mỗi ngày dùng một cọng cỏ chất độc sẽ tiêu diệt mỗi ngày một ít.

Lục Vô Song nói:

- Dương đại ca có biết chừng nào độc tánh được trừ tuyệt ? Nếu trong cơ thể chất độc đã giảm thì đại ca nên dùng thật nhiều cho nó mau hết và dứt tuyệt !

Dương qua nói:

- Ta biết rõ lắm ! Nhưng từ từ mà chữa hay hơn, nếu độc tánh không bớt thì ta sẽ dùng thêm, nhưng ngặt nó sẽ đau nhức vô cùng.

Quách phù tự nãy giờ đã nghe rõ đầu đuôi câu chuyện, nàng liền nói với Dương qua :

- Dương đại ca cứ nhớ mãi Dương đại tẩu, biết đại tẩu có nhớ đại ca như vậy chăng ?

Hoàng Dung rầy con :

- Phù nhi không được nói như vậy !

Lục vô song nghe rất vui dạ.

Quách Phù lại lên tiếng nói tiếp :

- Mười sáu năm sau ! Dương đại tẩu sẽ về đây, đại ca cần gì phải mê mết trông chờ

Lục vô song một lần nữa nhin không được, nên rút nhanh Liễu điệp đao chỉ ngay mặt Quách phù nói :

- Cũng vì ngươi mà Dương đại ca và Đại tẩu cách xa 16 năm trời. Ngươi hãy tự mình suy nghĩ, có phải một mình ngươi đã gây cho Dương đại ca nhiều sầu đau khóc hận hay chăng ?

Quách Phù cau đôi mày liễu và trề môi nguyệt Lục vô Song.

Hoàng dung sợ xảy ra việc lôi thôi nên mắng át con gái :

- Phù nhi không được vô lễ với mọi người chớ ! Ngươi hãy tự trở về Đào hoa đảo, ta không bằng lòng cho ngươi theo về Tương Dương thành!

Quách Phù chẳng dám nói thêm lời nào, chỉ liếc đôi mắt nhìn Lục vô Song với vẻ căm giận ghê lắm .

Dương Qua thở dài, hướng về Lục vô Song nói:

- Câu chuyện sai lầm thưở nọ, Chẳng phải lỗi của Quách cô nương cố ý hại người. Lục muội muội ! Câu chuyện này không nên tiếp tục nói nữa !

Lục vô Song nghe Dương Qua gọi mình là muội muội còn quách Phù là cô nương tự nhiên biết rõ sự thân sơ của chàng đối với hai người, trong lòng vui vẻ, vội cắt thanh liễu điệp đao vào bao, hướng vào Quách Phù với vẻ mặt ôn hòa .

Nhất đăng đại sư nói:

- Dương thí chủ dùng Đoạn trường thảo mà thân thể chẳng sao, coi lại thì loại cỏ này giải độc rất thần hiệu, vậy ngươi hãy dùng liên tiếp sau bảy ngày là qua thời kỳ thứ hai.

Dương Qua vòng tay cung kính nói:

- Xin nghe theo lời chỉ giáo của Đại sư.

Hoàng Dung thấy màu trời trong sáng liền nói:

- Tôi xa thành Tương Dương đã lâu, không rõ quân tình ra sao ? Trong dạ chẳng yên chút nào, tôi muốn quay trở về. Qua nhi ! . . . ngươi có thể về Tương Dương với ta chăng ? Quách bá phụ vẫn nhắc ngươi hoài.

Dương Qua đáp:

- Bá mẫu ! . . . tôi sẽ ở đây . . . ở đây để chờ Long cô nương.

Hoàng Dung nói:

- Ngươi ở lại đây trong mười sáu năm ư ?

Dương Qua buồn bã đáp:

- Tôi chẳng biết nói làm sao, ngoài nơi đây không còn chỗ nào tốt đẹp hơn nữa.

Hoàng Dung nói:

- Ngươi cũng nên ở lại đây mười ngày hay nửa tháng. Như công việc chữa thương hoàn hảo rồi, nếu không còn nghe tin tức gì của Long cô nương nữa thì ngươi hãy đến thành Tương Dương nhé.

Dương Qua nhìn về phía trước xa xăm mà không đáp lời.

Bấy giờ mọi người và Dương Qua bái biệt.

Quách Phù Thấy Lục Vô Song không có ý rời Dương Qua nên nói:

- Lục Vô Song ! Ngươi hãy ở lại đây làm bạn với Dương Qua.

Lục Vô Song thẹn đỏ mặt nói:

- ở hay đi không liên can gì đến ngươi.

Trình Anh thản nhiên nói:

- Dương đại ca chưa bình phục hẳn, ta và biểu muội lưu lại đây vài ngày giúp đỡ Dương đại ca.

Hoàng Dung biết rõ vị sư muội này bên ngoài thì hòa nhã nhưng bên trong thì rất cương quyết. Nếu để con mình chọc giận họ mãi thì sẽ xảy ra lăm chuyen lòi thôi. Bà hướng về phía Quách Phù trừng đôi mắt ngăm bảo nàng chớ có nhiều lời.

Đoạn Hoàng Dung nói:

- Qua nhi ! Có tiểu sư muội ở lại đây lo liệu thực là điều rất tốt. Đợi vài ngày sau độc tánh đã giải trừ được hết, TÔI có lời mời ba vị đến Tương Dương thành, tiểu sư muội nhớ đến cho vui nhé !

Dương Qua, Trình Anh và Lục Vô Song ba người đứng trên núi đưa mắt nhìn Nhất Đẳng, Hoàng Dung cùng mọi người đi xa dần.

Dương Qua nói:

- Nhị vị muội muội ! Tôi có một sáng kiến, giữ mãi không biết nặng nhẹ ra sao ? để tôi nói mời nhị vị thử phán đoán.

Lục Vô Song nói:

- ý kiến thế nào ?

Dương Qua nói:

- Từ lúc ba người chúng ta quen biết nhau, hoạn nạn cũng có nhau, chắc hẳn là cái duyên kỳ ngộ. Tôi không anh em ruột thịt, có ý muốn cùng hai vị kết nghĩa anh em, coi nhau như anh trai em gái, tuy không cùng là ruột thịt sanh ra. Hai vị có vui lòng nhận ý kiến này của tôi không ?

Trình Anh nghe chàng nói qua chua xót cả tâm can, nàng biết Dương Qua đối với Tiểu Long Nữ bằng mối tình sống chết có nhau, dù phải mỗi mòn chờ đợi mười sáu năm dài. Ôi thôi cũng phải thuận theo chàng cái tình nghĩa anh em cho trọn.

Bao nhiêu dĩ vãng hiện lên lơ mờ trước mặt. Lục Vô Song cúi đầu tức tưởi, đôi mắt đầy lệ . . . và nàng nói:

- Đại ca đã nói như vậy, chịu nhìn nhận chúng tôi là em cũng quý lắm rồi. Hai đứa chúng tôi có một người đại ca xứng đáng, chừng ấy cầu xin điều gì chẳng được.

Lục Vô Song chạy đến dưới gốc Tình hoa, nhỏ vài ba cọng Đoạn trường kết thành một bó mang về đặt trước mặt hai người và nói:

- Người ta kết bái thường dùng nhang để tỏ lòng với nhau, ba người chúng ta không đủ tiện nghi lấy cỏ làm nhang để tỏ lòng kết bái.

Gương mặt của Lục Vô Song tỏ ra vui vẻ vô cùng, tuy nhiên lời nói của nàng đầy vẻ ngen ngào. Chẳng đợi Dương Qua hồi đáp, Lục Vô Song chấp tay quì xuống.

Dương Qua và Trình Anh thấy vậy cũng quì xuống, cả ba lạy tám lạy để tỏ lòng kết nghĩa anh em.

Dương Qua nói:

- Nhị muội, tam muội ! Trong trời đất rất nhiều vật độc, cũng như loại cây Tình hoa cực độc mọc đây ở đây, thoảng như có ai mang giống này ra

khỏi Tuyệt tình cốc, gieo rắc ra ngoài thì cái họa cho loài người không nhỏ. Tôi đã nguyện với lòng sẽ đốn bỏ, đốt phá cho sạch loại cây này, các muội nghĩ xem có nên không ?

Trình Anh nói:

- Đại ca có lòng tốt như vậy, ắt Bồ tát sẽ chứng giám và run rủi cho sớm được cùng Đại tẩu trùng phùng.

Dương Qua nghe nàng nói như thế động lòng cảm xúc, cả ba đi xuống chỗ lửa cháy lượm được ba cái rìu của bọn đệ tử Lục y để lại. Họ xúm nhau triệt hạ các cây Tình hoa, bất phân lớn nhỏ, cánh lá, gom vào một đống lớn rồi thiêu rụi.

Ba người tìm tòi, lục soát không chừa một cành lá Tình hoa nào cả. Do đó về sau này khắp nơi không còn cây Tình hoa nữa.

Sáng hôm sau vừa tờ mờ sáng Lục Vô Song đã tìm Dương Qua, đưa cho chàng một bó cỏ Đoạn trường và nói:

- Đại ca hôm nay phải dùng độc thảo nữa chứ !